

stilles istedetfor Lovudkastet, ingenlunde af mig bleven forstaaet, som jeg nu seer, at de ærede Forslagsstillere ville have den forstaaet. Jeg har nemlig, efter meget omhyggelig at have gennemgaaet den, ikke kunnet forstaae Andet, end at de ville have den i Paragraphen stete Udelukkelse for Domme eller Forlig fra at kunne erexveres i et Bo hævet i 2 Tilfælde, nemlig: For det Første for alle Domme eller Forlig, som ere thinglæste, inden nærværende Lov træder i Kraft — det er altsaa en Besvarelse af Spørgsmaalet om Lovens tilbagevirkende Kraft, — og for det Andet, — ogsaa for Fremtiden for alle de Tilfælde, hvor en Dom eller et Forlig er thinglæst tidligere end 6 Uger, før Boet er taget under Behandling som fallit. — Hvis dette skulde være Forstaaelsen, saa vil jeg udtale, at imod det Første kan jeg Intet have at erindre; men at det Sidste vil kunne kuldaste et overmaade væsentligt Fremskridt, nemlig den retfærdige Løsning af de indviklede Spørgsmaal, som er opnaaet ved Paragraphens første Bestemmelse. Jeg hører nu, at de to Tanker have været forbundne, og da jeg nu for mit Vedkommende ikke har forstaaet § 1 anderledes, end at de Domme eller Forlig, som ere thinglæste, inden Loven emanerer, beholde den Retskraft, som de efter den hidtil gjældende Lovgivning have, saa at altsaa nærværende Lov ikke faaer tilbagevirkende Kraft, saa kunde jeg saameget mindre have Noget imod, at den tilbagevirkende Kraft fratjendes den med den yderligere Begrænsning af de 6 Uger. Men jeg troer, at dersom man vedtager dette Ændringsforslag, vil der ikke alene opnaaes, hvad den ærede Forslagsstiller tilstjotede, nemlig: at Loven ikke faaer tilbagevirkende Kraft, men der vil gaae over i den nye Ret en stor Fare for, at den retfærdige Regel, som ved Udcastet er foreslaaet, skal lide en vedvarende Begrænsning, hvortil jeg aldeles ikke kan give min Stemme. Jeg troer, at en Erklæring fra D<sup>r</sup>Herr. Forslagsstillere ikke kan indeholde nogen tilstrækkelig Betryggelse herimod, og ialfsald mener jeg, at det vil give langt større Betryggelse, dersom Justitsministeren og Ordføreren, og altsaa, forsaavidt det ikke bliver modsaegt, hele Thinget, ere enige om at erklære, at denne Paragraph

ikke, som det udtryffeligt er bestemt ved § 1 i en analog Regel, skal bringes til Anvendelse paa de Tilfælde, der allerede ere indtraadte i den omhandlede Retsskilling, inden Loven emanerer. Ialtsald kunde der paa et senere Stadium tilføies en Bestemmelse i saa Henseende. Naar der ikke gives Betryggelse imod den store Misforstaaelse, hvori jeg til dette Dieblit har været hidet, saa maae Forslagsstillerne tilskrive sig selv Følgen af, at de have fulgt en Tendent, som jeg finder meget beslageligt, den nemlig, at man formeget henvender sin Opmærksomhed paa den 3die Behandling og ved den 2den Behandling for en stor Deel indstrænker sig til at reservere sig Ændringsforslag til 3die Behandling. En Grund til, at jeg ikke paa nogen Maade, selv affect fra den ialtsald meget uklare Ofsattelse, som har den allerførste Indflydelse paa Sagens Realitet, saaledes, som jeg har paapeget, kan ønske, at Ændringsforslaget stilles istedetfor Lovudkastet, er tillige den, at Ændringsforslaget, efter denne Ofsattelse, udelukkende gjælder for et vist begrænset Tidspunkt. Altsaa, naar det Dieblit indtræder, da den sidste Dom, der har været thinglæst, inden Loven emanerer, har fundet sin endelige Afgjørelse, saa existerer der ingen Regel. I Lovudkastets § 1 indeholdes der en vedvarende Regel, som overlever de 6 Uger og gjælder alle de Domme og Forlig, som man kunde falde paa at ville erexvere, men ved Ændringsforslaget kunde man i det Høieste ved en forstruet Fortolkning faae ud deraf, at der indirecte laae deri, at denne Regel skulde bestaae. Jeg maa derfor tilraade istedetfor at bortkaste Regelen og at tilføie en Begrænsning af Regelen, hvorved man kun ex inverso kan udfinde Regelen uden Begrænsning, — og naar man giver denne Begrænsning, vil efter en simpel grammaticalsk Fortolkning Sæningen gjælde for noget ganske anderledes Vedvarende og dybt Indgribende end det, D<sup>r</sup>Herrer Forslagsstillere have tilstjotede, — enten at acquiescere ved det Vedtagne, at Bestemmelsen ikke skal have tilbagevirkende Kraft paa de nu ordnede Retssforhold — jeg urgerer ikke engang 6 Uger — eller i alt Fald at vente, om der kan komme en Tilfjendegivelse i de rette Udtryk, der lader